

ROCK
FACES ON TV
Night Funeral

★★★★★

Al jarenlang geldt Faces On TV als Grote Belofte. Dat voorman Jasper Maekelberg lang deed over debuutalbum *Night Funeral* verbaast niet: hij was de afgelopen jaren dé man achter de schermen bij onder meer Bazart, Warhaus en Balthazar en gaf het geluid van een Belpop-generatie vorm. Dat verlaagt de drempel bij *Night Funeral*, maar steekt ook een beetje stokken in de wielen. Zo vertrouwd klinkt dit geluid, dat je de meest radiovriendelijke songs al snel toeschrijft aan bijvoorbeeld Warhaus. *Dancing After All* is al heerlijk vóór de stem van Billie Leyers de sensualiteitsmeter in het rood jaagt, *The Image of Boy Wonder* heeft een even sterk refrein, en *Looking Glass* verrast je met een swingend instrumentaal tus-senstuk. Het lijk-zwoele geluid dat veel van Maekelbergs produc-ties kenmerkt, komt hier terug, elders experimenteert hij meer. Het gebruik van vrouwenstemmen – ook die van Laura Huysmans – zorgt voor variatie, er zijn de afro-ritmes in opener *Suspicious* of de atmosferische triphop in *Slowly Fading Out*, terwijl je na de eerste noten van *Call Me Up* iets van Outkast verwacht. Feilloos is de cd nog niet. *Tell Me* is eerder een intermezzo dan een song, en hoe dichter Maekelberg bij parlando komt, hoe minder elegant zijn Engels klinkt. Maar wie Faces On TV wil zien op The Slope, dat vierde Rock Werchter-podium, zal op tijd moeten komen. (sv)

THRILLER
HET TWEEDE GELAAT
Koen De Bouw, Werner De Smedt

★★★★☆

Met de derde Vincke- en Verstuyfffilm, na *De Zaak Alzheimer* en *Dossier K*, zet regisseur Jan Verheyen een punt achter de trilogie met hoofdrolspelers Koen De Bouw en Werner De Smedt. De teruglopende bezoekcijfers zullen die beslissing deels verklaren, maar aan *Het Tweede Gelaat* voel je ook dat het verhaal verteld is. Vincke (De Bouw) en Verstuyft (De Smedt) beginnen samen aan een zaak waarin een hele reeks ont-hoofde lijken wordt aangetroffen. De identifica-tie van de slachtoffers gaat moeizaam, de relatie tussen de twee speurders staat onder druk wanneer Vincke ook een Nederlandse profiler (Marcel Hensemra) aantrekt om het team te versterken. Het onderzoek loopt helemaal van de sporen wanneer Verstuyft zich onweerstaanbaar aangetrokken voelt tot een therapeute, van wie een beetje doorwinterde thrillerkijker al meteen begrijpt dat er iets niet klopt. *Het Tweede Gelaat* springt wat gezapig tussen verschillende verdachten, terwijl zich parallel de noodlottige romance tussen de speurder en de therapeute ontspint. Pas in het laatste kwartier krijgt *Het Tweede Gelaat* écht de punch die de film al veel langer nodig had, om je dan toch nog met heel wat vragen achter te laten. Wat we onthouden? De mysterieuze uitstraling van actrice Sofie Hoflack, die deze routineuze thriller toch een beetje intrigerender maakt. (sv)

DRAMA
THANK YOU FOR YOUR SERVICE
Miles Teller, Beulah Koale, Amy Schummer

★★★★☆

“From the writer of *American Sniper*”, lezen we op het doosje van *Thank You for your Service*. Het doet ons met dubbele gevoelens beginnen aan de debuutfilm van Jason Hall, want ook deze begint met een oorlogsmis-sie in Irak. Nadien halen we opgelucht adem: aan deze film zit geen voos patriottisch tintje. *Thank You for your Service* is een na-oorlogsfilm in de lange traditie van *Coming Home*, *The Deer Hunter* of – godbetert – *Rambo*. De film, naar een non-fictieboek van David Finkel, die daarvoor Irakveteranen interviewde, volgt drie jongemannen die thuis opnieuw moeten proberen te aarden na hun verblijf in Irak. Adam Schumann (Miles Teller) lijkt als ex-sergeant het meest ongeschonden (maar dat is schijn), terwijl zijn vrienden overduide-lijk beginnen te flippen en door de Amerikaanse overheid in een eindeloze wachtrij worden geplaatst vooraleer hen psychische bijstand wordt geboden. De filmtitel is een sterk staaltje cynisme: Uncle Sam geeft geen spat om deze jongemannen, die hun leven hebben geriskeerd maar nadien hopeloos verloren lopen in hun hoofd en in de maatschappij. Hall vertelt zijn verhaal zonder veel dramatische nadruk, maar de wanhoop van zijn acteurs zegt ge-noeg. Bruce Springsteen neemt die houding over in *Freedom Can-dence*, de repetitieve slotsong waaraan de echte Schumann meewerkte. (sv)

MISDAADROMAN
NICCI FRENCH
De dag van de doden, Ambo/Anthos, 366p

★★★★★

Je moet het maar durven. Je schrijft een spannende achtdelige reeks met in de hoofdrol Frieda Klein, een eigenzinnige psy-choanaliste, en in het allerlaatste deel wacht je maar liefst honderd bladzijden voor je je heldin haar opwachting laat ma-ken. Het vakmanschap van het schrijvers-duo Nicci French is evenwel zo groot, dat het je als lezer amper is opgevallen. Je bent op dat moment al helemaal meegezogen in de lotgevallen van Lola, een studente die het plan heeft opge-vat om Frieda tot onderwerp van haar scriptie te maken. Dean Reeve, de moorddadige maniak die onder Frieda's huid is gekropen, heeft op dat moment alweer vier keer toegesla-gen en toont zich klaar voor de ultieme confrontatie. Net zo-als Frieda, die begrijpt dat een fatale finale onvermijdelijk is. Wat er vervolgens gebeurt, vertellen we hier natuurlijk niet. Maar de auteurs hebben al duidelijk laten verstaan dat er geen nieuwe Frieda Klein-verhalen meer gepland staan. Jam-mer, het was een pittige tante die zich ook in de meest hache-lijke situaties overeind wist te houden. Ik had destijds niet echt een goed oog in het project, maar neem mijn hoed nu toch af. Deze achtdelige cyclus staat als een huis. (ged)

SPIONAGEROMAN
MICK HERRON
Trage paarden, Prometheus, 335p

★★★★★

De Britse inlichtingendienst MI5 heeft een plek bedacht voor het soort agenten dat hun opdracht hopeloos naar de filistijnen heb-ben geholpen: Slough House. Onder leiding van de excentrieke Jackson Lamb moeten agenten er nietszeggende klusjes doen en zo boeten voor hun zonden. Ze hebben zelfs een bijnaam binnen de dienst: de ‘trage paarden’. De kans op rehabilitatie lijkt voor-bij de horizon te liggen. Tot deze kneusjes toevallig bij een zaak betrokken geraken die hen opnieuw op de kaart kan zet-ten. Een jongeman wordt gekidnapt, de gijzelnemers dreigen hem tijdens een livestreaming te onthoofden. Jackson Lamb zet zijn manschappen als vanouds aan het werk. Maar de ver-warrende zaak blijkt een vergiftigd geschenk. Zowat elke be-trokkene blijkt over een verborgen agenda te beschikken. Eerste deel van een intelligente reeks, doordrenkt met inkt-zwarte humor, die het in Groot-Brittannië al een paar jaar uit-stekend doet en geregeld wordt gelinkt aan het werk van grootmeesters als John Le Carré en Len Deighton. Spanning, gevatte oneliners, politiek gekonkelfoes en meer dubbelzinnige aanwijzingen dan in een Byzantijns bordeel: Mick Herrons paarden hebben wat ons betreft te lang op stal gestaan. (ged)

ROMAN
PETER ZANTINGH
Na Mattias, Das Mag, 292p

★★★★☆

Het is niet altijd gemakkelijk een mens bij leven te doorgronden, laat staan na zijn dood. En toch is dat wat de Nederlandse journalist Peter Zantingh probeert in *Na Mattias*. Op een dag loopt de twintiger Mattias de deur uit om niet meer terug te komen. In de roman van Zantingh weerklinken acht stemmen van achterblijvers. Mensen die dicht bij Mattias stonden, zoals zijn moeder of zijn lief, maar ook lui die hem van haar noch pluim kenden maar wel zijn pad kruisten. Zantingh schetst aanvankelijk een portret van een optimis-tische kerel, goedlachs en vol plannen. Mattias zat in de mu-ziek, maar dacht erover een koffiëbar op poten te zetten. Als kind van de jaren 90 was hij van “de generatie die alles kon worden”, maar waarom was de jongen er dan plots niet meer? Doorheen de getuigenissen ontvouwt zich een divers beeld van de overleden protagonist. Door de veelheid aan stand-punten sneuvelen veronderstellingen en doemt een persona-ge op dat ver van onschuldig is. Toch is *Na Mattias* geen sim-pel whodunit. De stijl is literair en de auteur last mijmerin-gen in over de dood. “Rouw is als een schaduw. Hij voegt zich naar de stand van de zon.” Spannend én diepgaand. (id)

FOTOGRAFIE
KOEN DE LANGHE
Fotogeniek Vlaanderen, Imprint, 223p

★★★★☆

Het zou een zicht op een vulkaan op Bali kunnen zijn, maar het is een Kempense mijnterril die uit de mist opdoemt. Het kon een lanceertoren op Cape Canaveral zijn, maar het blijkt een industriële installatie in de Voerstreek. Het lijkt een plaatje uit Patagonië, maar de zeehond is gewoon aan onze eigen kust gefotografeerd. Om maar te zeggen: Vlaanderen heeft fotoge-nieke plekken zat, als je ze maar weet te vinden en op z'n voordeligst in beeld kan brengen. Die twee zaken neemt freelance fotograaf Koen De Langhe als leidraad voor zijn boek *Fotogeniek Vlaandere-ren*, waarin hij 125 locaties aanbeveelt die qua landschap en natuur fotografische mogelijkheden bieden. Maar De Langhe doet meer dan dat. Hij geeft algemene tips mee om beter te fotograferen, en bij elke plaats krijg je een uitgebreide handleiding. Van waar je best je auto parkeert over wanneer het licht op z'n mooist is, tot op welke straat-hoek je precies moet gaan staan om de ideale foto te ma-ken. En uiteraard laat de auteur-fotograaf ook het resultaat zien: foto's die Vlaanderen in al zijn schoonheid laten zien. (jdr)

GAME
IMPACT WINTER
Bandai Namco, PS4, Xbox, PC

★★★★☆

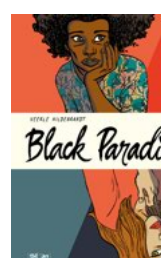

Vreemd om op een zonnige lentedag door een desolaat sneeuwlandschap te waden. Gelukkig doet dat geen afbreuk aan de spelervaring van *Impact Winter*. De naam van de game verwijst naar een lange perio-de van koude en hevige sneeuwval nadat een komeet de aarde heeft geraakt. Je wordt wakker als Jacob, een van de weinige over-levers. Samen met vier anderen heb je je verschanst in een oude kerk. Pas over dertig dagen mag je hulp van buitenaf verwachten. Al die tijd moet je zien te over-leven en zorgen dat je teamgenoten niets tekortkomen. Je moet er op letten dat het vuur blijft branden, dat er voldoende voedsel en drank is, dat de groep op tijd rust én tevreden en gezond blijft. Verwacht dus geen post-apocalyptische shooter zoals *Fallout 4*, maar een intelligent spel waarbij je moet managen om jezelf en je teamleden in leven te houden. De ruimte in je rugzak is beperkt, waardoor je voortdurend moet afwegen wat je meeneemt. Neem je een tent mee, dan moet je brandhout of voedsel laten liggen. Zo voelt de game – ondanks de cartooneske tekenstijl – toch realistisch aan. En dat maakt de game zelfs boven de 20 graden relevant. (mo)

STRIP
VEERLE HILDEBRANDT
Black Paradise, Billoan, 160p

★★★★☆

“Once you go black, you never come back.” Een niet geheel getrouwe variant op dat thema is *Black Paradise*, het aardige stripdebuut van de Mechelse Veerle Hildebrandt. Daarin krijgen we het ver-haal van een Duits expatgezin dat begin jaren 90 vanuit Keulen in Lagos, Nigeria, belandt. Een naïeve wereldverbeteraar (de moeder), een carrièrejager (de vader) en een jong meisje in het kwadraat, inclu-sief haar fascinatie voor paarden (de dochter), moeten in Lagos al snel hun idealen, ambities en kinderdromen bijstellen en gaan een dijk van een familiale crisis tegemoet. Hildebrandt vertelt haar verhaal traag en in vieve kleuren. Op zijn Afrikaans. Te traag soms. Te voorspelbaar soms. Maar haar personages leven wel, zijn zichzelf. Ook het ver-haal is authentiek en voelt doorleefd, ietwat autobiogra-fisch aan. Hildebrandts gestileerde, soms suggererende gra-fiek, zonder te veel details, overtuigt. Wel had ze haar Afri-kaans expatverhaal kernachtiger en dramatischer kunnen en moeten vertellen. Maar schrijf haar niet af, hier zit talent in de dop. (jbx)